

Oğlan ve Yusufçuk

Aysel Banu YAVUZAL

Ođlan ve Yusufçuk

Aysel Banu YAVUZAL

Leo keşfetmeyi çok severdi. Her cumartesi kırmızı lastik çizmelerini giyer ve çayırın kenarındaki gölete yürürdü. Küçük spiralli bir defter ve bir kurşun kalem koyduğu mavi kanvas çantasını taşırdı. Sıcak kahverengi teni güneşte parlardı ve koyu gözleri merakla ışıldardı. Bugün gölet dev bir zümrüt gibi pırıl pırıldı. Burnunun ucundan bir şey vız diye geçti. O da neydi?

Bir yusufçuk! Suyun üzerinde asılı kaldı, turkuaz gövdesi parlıyordu. Güneş ışığı kanatlarına vurdukça kanatları kehribar ve mavi parıltılarla ışıldıyordu. Leo hayranlıkla izledi. Yusufçuk sola, sonra sağa fırladı, sonra yeniden havada asılı kaldı; sanki onu izlemeye davet ediyordu. Leo sırtı, çilli burnu kırıştı. Defterini çıkardı. "Seni çizeceğim," diye fısıldadı. Yusufçuk başını salları gibi oldu, sonra sazların arasına doğru hızla uçtu.

Leo dikkatle onu izledi, çizimleri çamurda şapır şupur ses çıkarıyordu. Yusufçuk bir saz kamışına kondu, kocaman yeşil gözleriyle onu izliyordu. Leo düz bir taşın üstüne oturup çizmeye başladı. İnce gövdesini ve narin, dikenli bacaklarını çizdi. O kadar odaklanmıştı ki aşağıdaki suda olan minik hareketi neredeyse kaçıırıyordu. Küçük, kahverengi bir şey sazların arasında sürünüyordu. Leo daha yakına eğildi, merakı kabarıyordu.

"Sen de nesen?" diye sordu Leo, suya bakarak. Altı kısa bacaklı ve kocaman yuvarlak gözlü, tombul, tıknaz bir yaratık bir sapın üstüne tutunmuştu. Üstü alüvyonla ve bir su yosunu teliyle kaplıydı. Leo hemen sayfayı çevirip yeni bir çizime başladı. Altına 'gizemli böcek' yazdı. Yaratık minik kanat tomurcuklarını kıpırdattı. Tam o sırada yukarıdaki yusufçuk kanatlarını çırpı, sanki 'O benim yavrum!' diyordu.

Leo'nun gözleri kocaman açıldı. "Bu doğru mu?" diye fısıldadı. Yusufçukların hayata su altında başladığını okuduğunu hatırladı. Perinin sazın üzerinde yavaşça süründüğünü izledi, uzayabilen çenesi içine gizlenmişti. Utangaç ve gizemli görünüyordu, yeşil sapların arasında saklanıyordu. Leo her ayrıntıyı çizdi: alüvyonla kaplı kabuğundan tıknaz gövdesine kadar. Sayfanın üstüne 'su perisi' yazdı. Kurşun kalemi kâğıdın üzerinde uçuyordu.

Yusufçuk aşağı süzölüp tam perinin üstünde havada asılı kaldı. Sanki ikisi sözsüz konuşuyorlardı. Leo kendini gizli bir davayı çözen bir dedektif gibi hissetti. Bütün sabahı periyi izleyerek geçirdi. Peri yavaşça hareket ediyor, minik su bitkilerini kemiriyordu. Leo, bir balık geçtiğinde perinin nasıl saklandığını fark etti. "Çok akıllısın," diye mırıldandı. "Güvende kalmayı biliyorsun."

Sonraki haftalarda Leo gölete tekrar tekrar döndü. Perinin derisini değiştirip geride berrak, boş bir kabuk bırakmasını çizdi. Her seferinde peri biraz daha büyüyor, kanat tomurcukları biraz daha uzuyordu. Leo defterine notlar aldı: '1. gün: küçük peri. 20. gün: daha büyük, daha hareketli.' Gözlerinin önünde ağır çekimde bir mucizenin gerçekleşmesini izliyormuş gibi hissediyordu.

Sonra sıcak bir öğleden sonra Leo şaşırtıcı bir şey gördü. Peri bir saza tırmanıp sudan çıktı. Oraya tutundu, hareketsiz ve sabırlıydı. Leo nefesini tuttu. Yavaşça deri yarıldı ve yeni bir yaratık ortaya çıktı. Önce solgun ve yumuşaktı, sonra gövdesi parıldamaya başladı. Yusufçuk! Kanatları açıldı, vitray gibi ışıldıyordu. Leo'nun kalbi heyecanla çarpıyordu.

Yeni yusufçuk sazın üzerinde dinlendi, kanatlarına kan pompalıyordu. Leo hızla çizdi, kurşun kalemi yumuşak bir sesle kâğıda sürtünüyordu. Aşağıda boş peri kabuğunu, yukarıda parlak yeni yusufçuğu çizdi. 'Yaşam döngüsü!' diye büyük harflerle yazdı. Yusufçuk kocaman yeşil gözlerini ona çevirdi, sanki gurur duyuyordu. Leo'nun içi sıcacık oldu. Gizli bir dönüşüme tanık olmuştu ve bunu kanıtlayacak çizimleri vardı.

Ama Leo'nun gözüne başka bir şey takıldı. Göletin kenarında, sazlara dolanmış bir plastik şişe yüzüyordu. Kaşlarını çatı. Burası yusufçukların yuvasıydı ve ortalık kirleniyordu. "Yardım etmeliyim," dedi. Kırmızı çizmelerini giyip dikkatlice suya girdi. Şişeyi ve birkaç çöp parçasını daha çıkardı. Yusufçuk etrafında hızla uçtu, sanki teşekkür ediyordu.

Leo'nun bir fikri vardı. Öğrendiklerini paylaşacaktı. Eve koştu ve en güzel çizimleriyle bir afiş yaptı. Üzerine yazdı: 'Yusufçukların temiz suya ihtiyacı var. Lütfen çöp atmayın.' Ertesi gün defterini sınıfına gösterdi. Öğretmeni o kadar etkilendi ki bir park görevlisini davet etti. Görevli, göletlerin yusufçuklar ve diğer canlılar için ne kadar önemli olduğunu anlattı.

Leo ve sınıf arkadaşları birlikte bir gölet temizlik günü planladılar. Eldivenlerini giyip kıyı boyunca çöp topladılar. Leo'nun arkadaşı Maya kaybolmuş bir oyuncak bulup güldü. Yusufçuklar üstlerinde dans ediyor, kanatları ışığı yakalıyordu. Leo'nun mavi defteri yeni çizimler ve notlarla doluydu. Kendiyle gurur duydu. Merak eyleme dönüşmüştü ve eylem fark yaratıyordu.

Gölet yeniden pırl pırl oldu ve yusufçuklar her zamankinden daha mutlu görünüyordu. Biri Leo'nun parmağına kondu, minik ayakları tenini gıdıkladı. Hiç kıpırdamadan durdu ve gülümsedi. "Artık arkadaşız," diye fısıldadı. Yusufçuk başını yana eğdi, sonra hızla uçup gitti. Leo geri dönmeye devam edeceğini biliyordu; defteri elinde, daha fazlasını öğrenmeye hazır. Gölet onun en sevdiği yer, gizli harikalarla dolu bir dünya olmuştu.

Eve dönünce Leo çizimlerini yere serdi. Perilerle dolu sayfalar, yetişkinlerle dolu sayfalar ve baştan sona yaşam döngüsünü gösteren sayfalar vardı. Annesi yanına oturdu. "Epey bir bilim insanı olmuşsun," dedi. Leo'nun yüzü aydınlandı. "En küçük canlıların bile şaşırtıcı hikâyeleri olduğunu öğrendim," dedi. "Ve yuvalarını temiz tutarak onlara yardım edebiliriz."

Leo o yaz gölete son bir kez döndü. Yusufçuklar güneş ışığında parıltıyor, minik yeni periler sazların arasında saklanıyordu. Defterini açtı ve yazdı: 'Merak bir anahtar gibidir. Gizli dünyaların kapısını açar.' Sözlerin yanına minik bir yusufçuk çizdi. Sonra defteri kapattı ve sessizce oturup izledi. Gölet sırlarla doluydu ve Leo bunun bir parçası olmaktan mutluydu.

Güneş batmaya başlarken Leo mutlu bir kalple eve yürüdü. Yusufçukların gelecek bahar orada olacağını ve onun defteriyle kalemiyle hazır olacağını biliyordu. Kırmızı çizimleri çamurluydu ve mavi çantası çizimlerle doluydu. Ama en önemlisi, akli hayretle doluydu. Merak ona bir armağan vermişti: göletle ve onun minik, parıldayan canlılarıyla bir dostluk.